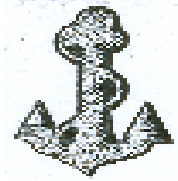

"MATELOT"

Supliment al Revistei "România Maritimă și Fluvială. Magazin"
Periodic al LIGII NAVALE ROMÂNE

Nr. 14 / 16 FEBRUARIE 2010

Se distribuie gratuit

Colegiul de redacție al acestui număr:
George Șerban, Ion Dănuț Toader, Mircea Neacșu
Ernest Daisa, Nicu Stănculescu, Florin Gusman

Contraamiral de flotilă (r) ing. POSTICĂ IOAN

NĂSCUT: 25.07.1944, COMRAD,
BASARABIA

STUDII: Liceul de Marină Galați; Școala
Militară Superioară de Ofițeri de Marină-
1966; Institutul Politehnic Galați; Academia
Militară Generală, Facultatea Arme-Secția
Marină- 1979; Colegiul Superior de Stat
Major -1994

FUNCȚII: comandant vedetă torpiloare;
comandant secție –vedete torpiloare; șef de
stat major, apoi comandant divizion vedete
torpiloare, șef de stat major la Brigada de
Vedete Torpiloare; comandant al Brigăzii de
Rachete Navale.

În anul 1999 a fost avansat la gradul de
Contraamiral cu ocazia pensionării.

DECORATII: Ordinul „Meritul Militar” clasa
III-I, cavaler al ordinului VM

MEDALII: „Meritul Militar” clasa II-I și
medalii comemorative.

PENSIONAT: august 1999 / Brigada
Rachete Navale

**A încetat din viață în data de 31
decembrie 2009, în urma unui atac de
cord, la numai 65 de ani.**

Ca președinte al Filialei Mangalia a Ligii Navale Române, a organizat multiple activități. S-au realizat numeroase excursii la mănăstiri și obiective turistice din Dobrogea, Moldova, Oltenia și Bulgaria. În fiecare an a organizat „Ziua Apelor Române” din Municipiul Mangalia, unde au participat localnicii, elevii școlilor orașului. Cu ajutorul sponsorilor au fost oferite numeroase premii participanților.

Cadrele militare, populația Mangaliei și membrii Ligii Navale Române Filiala Mangalia regretă dispariția prematură a aceluia ce a fost C.am. fl. (r) ing. **Postică Ioan.**

Ziua Apelor 2009 – C.am.Postică Ioan înmânând cadouri și diplome câștigătorilor unor concursuri

O poză de grup făcută pe treptele bisericii din incinta unei mănăstiri

Adio Ioane

Bătrâne lup de mare, acum câteva zile,
Stăteam cu toți la masă și depănam povești.

Ne simțeam bine uitând banalitățile,
Glumind și cântând despre cele lumești.

Ca niciodată ai trecut voios
Pe la fiecare cu sticla de tărie.
Ba chiar ne-ai spus pe-n ton sfătos:
-Să bem acum, că mâine, cine știe?...

Datina la noi, pensionari și ligă
Este ca să închinăm la sfârșit de an,
Pentru marinari și marea cea aprigă
Și ne gândeam chiar la Sfântul Ioan.

Da, căci tu erai Ioane cel sărbătorit
Și plănuiam să facem ceva tare,
Dar boala-ți aprigă ni te-a răpit
Și astăzi aici, ești gata de plecare.

Și m-ai rugat cu chitara ca să vin.
Întâi te-am refuzat, dar mi-am adus chitara
Și ați dorit cu toții să cânt de dor și de venin
Și așa cântecul trist a umplut sala.

Viața e ca un pahar!...
Pentru unii e de cristal,
Pentru alții din sticlă groasă,
Ce rar ajunge chiar pe masă.

Pentru unii sticla-i subțire,
Subțire de fericire.
Pentru alții sticla e groasă,
De multe ori și unuroasă.

Omule ia seama bine,
Viața-i una pentru tine!...
Că este ca sticla groasă
Sau subțire ei nu-i pasă.
Când e să-ți vină sorocul,
Se sparge, se duce totul!...
Iar paharele dispar
În cioburi, groase sau de cristal.

Hai pahar, pahar
Dă-te pe gât iar,
Că ești tu din sticlă groasă
Sau subțire, zău nu-mi pasă!...

Acum, cu toți, de Sfânt Ioan,
Pentru tine un pahar ciocnim.
O picătură din el o aruncăm în van,
Căci de acum, cu tine, nu ne mai întâlnim!...

De ce-am cântat atunci așa?...
Acum vă întreb pe voi.
Cred că Cel de Sus ne îndemna,
Prevestind clipa de apoi...
Adio Ioane!...

Vicepreședintele L.N.R. Filiala Mangalia
Col.(r) George Șerban
01.01.2010

S-A MAI STINS UN FAR

În simbolistica marinarilor, “far” este denumit un comandant care bântuie cu succes mărilor, dând știința și experiența sa, celor care-l urmează în larg, în speranța de a-i face comandanți buni. **Un astfel de far, a fost cam. fl. Ioan Postică.** Mă leagă amintiri de el, prin prisma unei profesii comune, dar și a omului de caracter care a fost. În 1965 eram în Școala Navală în anul zero (anul I devenea după trecerea cu brio a primei sesiuni de examene). Marina era și atunci săracă, dar întâmplarea a făcut să primesc o căciulă nou-nouță, pentru care, eram invidiat mai ales la plecarea în învoiri. Ion era în anul IV, elev plutonier. Ne uitam cu mult respect la cei 11 din anul IV. Peste câteva luni urmau să-si pună pe mână vestonului mult visată tresă dublă de locotenent.

Era sâmbătă după-miaza, executam “program la sac”. A aparut Ion. M-a întrebat dacă am învoire, mi-a pus pe cap căciula lui “obosită”, mi-a luat-o pe a mea și mi-a zis: “Ți-o aerisesc în târg puștiule”. Îmi luasem adio de la căciulă, când seara, la terminarea învoirii, Ion a făcut schimbul, de data asta invers, spunându-mi: “Mulțumesc puștiule. Ți-am aerisit-o fără să ți-o transpir”.

La terminarea Școlii Navale am fost repartizat la Mangalia, unde Ion, comanda o vedetă torpiloare. Viteză mare, costum și căciuliță de piele, cizme, slemafon pe gât, chiar și vara. Comandant și timonier în același timp. Motoare puternice cu zgomot asurzitor. Formații strânse, girații rapide, siaj impunător.

Într-o seară, la restaurant, mi-a zis: “Puștiule, porți același grad cu mine. Să nu mai aud că mi te adresezi cu dumneavoastră!” Și la vaporul tău, să te ții de treabă, că de aia te-ai făcut marinar”!

Au trecut câțiva ani. Comandam un dragor de bază. Ion o secție de vedete torpiloare pe aripi portante. Ne întâlneam pe mare, dându-ne semnalele regulamentare marinarești.

Nava mea, servea deseori ca țintă antrenamentelor și atacurilor cu torpile de exercițiu ale secției sale. La uscat, îi dădeam fișele și crochiurile cu rezultatele fiecărei vedete din subordinea sa. Îi notificam câtă vreme navele sale au stat sub focul meu, corectitudinea zig-zag-ului, în relevment și distanță punctele inițiale și de atac, la ce coastă a trecut torpila de exercițiu pe sub nava mea, ce mi-ar fi putut produce funcție de compartimentul lovit. Cu roșu pe ultima filă, cu majuscule îi scriam concluzii de suflet: "Bine că nu suntem inamici. Mă scufundai" sau "Potolește-ți locotenenții! Rămâi fără nava țintă" sau "Mi-ai distrus cambuza, aveam în ea o sticlă de țuica de prune de la mama și o damigeană de la tata" sau "M-ai scufundat. Am salvat numai fotografia soției și a copilului" și multe altele. Ion se amuza și deseori își amintea că, nu demult, am fost și noi locotenenți.

Odată, unei vedete din subordinea sa, i s-a inundat forpikul. Pompele de golire, blocate de materiale, s-au oprit, la fel propulsoarele. Prova sub apă, pupa la suprafață, cu elicile deasupra apei. Nava în derivă, între valuri. Echipajul cățarat pe postamentul mitralierei pupa. În final, nava și echipajul au fost salvate. Comentând situația, Ion mi-a declarat că văzând nava și oamenii săi în asemenea situație, s-a hotărât că după ajungerea în port, va trece în rezervă, să se faca cioban lipsit de griji în vârful muntelui. A revenit asupra hotărârii, zicea el, numai pentru faptul că nu era de nici un folos ca, ciobanul cu care ar fi făcut schimbul, să comande navele sale pe mare.

Ion era un om vesel, povestitor de întâmplări cu tâlc, iubitor de oameni, de muncă și de mare. La Academie, am absolvit-o la un an diferență, ne vedeam zilnic. Interminabile discuții despre aplicații și planuri de viitor.

După Academie, din nou pe mare, la alt nivel. Activități comune, în cadrul cărora i-am admirat cunoștințele tactice și marinarești. Drumuri de atac eficiente, de data asta la comanda unei vedete torpiloare cu 4 tuburi. Manevre impecabile.

A crescut binemeritat în ierarhie, până la comandant de brigadă. Nu o dată am făcut parte din comisii de evaluare a mării unități ce o comanda. Am numai cuvinte de apreciere pentru Ion: **comandant, profesor, bărbat și om de mare.**

La câțiva ani după absolvirea Colegiului de Război, de către mine în 1993 și de către Ion în 1994, mă aflu la Academia de Înalte Studii Militare, unde predam ca profesor cu ora (eram încadrat în altă structură militară). Într-o zi, șeful Catedrei de Strategie, colonel de arme întruinite, fostul nostru profesor, m-a denumit domnule comandor Postică. I-am replicat că nu mă numesc așa. Colonelul mi-a zis că nu contează numele. Contează că amândoi suntem bărbați care am navigat pe aceeași mare și gândim la fel. Povestindu-i lui Ion întâmplarea, mi-a zis: "Infanterist isteț. Ne-a ginit gagiul".

În 1995, la o aplicație NATO/PfP în M. Ligurică și M. Tireniană cu Mărășeștiul, pe lângă a pune umărul la pregătirea și desfășurarea activității-că doar nu ne puteam face de râs față de multsperatul Aliat-în situații grele, Ion găsea mereu timp să glumească.

După trecerea în rezervă, cam. Postică a fost niște ani buni președintele Filialei Mangalia a LNR. Ne vedeam de câteva ori pe an. Om neschimbat.

Pe când eram președintele Filialei București a LNR, ne sfătuiam ce mai putem face cu puținele noastre resurse, pentru atragerea tineretului. Mereu concluzionam: „Bine că ne avem unii pe alții, ca pe mare. Și am rămas destul de tineri”.

Mare consternare pentru marinari. Ion să întâmpine anul 2010 cu chipul ațintit către Cer. Sunt convins Luptătorule că ești în Raiul Marinarilor, cu brize călduțe, mare moderată, presiune 760 mm/Hg. Noi, prietenii tăi, rămași în Iadul de pe Pământ, îți dăm voie să scoți căciula și costumul din piele, cizmele, slemul. Puternicele motoare s-au oprit. Nu mai face siaj pe mare vedeta torpiloare cu redan a locotenentului Postică. Somn ușor prietene!

Sper ca lacrima mea să nu-ți tulbure somnul, iar un student din Academia Navală, în timp, să reaprindă farul tău. Poate astfel, golul lăsat de plecarea ta pe valul veșnic se va mai umple și lacrimile fraților tăi de mare, se vor usca.

contraamiral de flotilă (r) Ion –Danuț TOADER

POEM NORDIC

1.

Învață de la ape să ai statornic drum,
Învață de la flăcări că totu-i numai scrum,
Învață de la umbră să taci și să veghezi,
Învață de la stâncă cum neclintit să crezi.

Învață de la vântul ce-adie prin poteci,
Cum liniștit în viață tu trebuie să treci.
Învață de la Soare cum trebuie s-apui,
Învață de la piatră cât trebuie să spui.

Învață de la toate că totu-i trecător,
Cum treci frumos prin viață, cum poți frumos să mori.
Învață de la flăcări ce-avem de ars în noi,
Învață de la ape să nu dai înapoi.

2

Învață de la vierme că nimeni nu-i uitat,
Învață de la nufăr să fi mereu curat,
Învață de la oaie să fi blajin ca ea,
Învață de la stâncă să-nduri furtuna grea.

Învață de la stele că-n cer sunt multe oști,
Caută-n tot și-n toate cât poți tu să cunoști,
Învață de la greer când singur ești să cânti,
Și de furtuna vieții să nu te înspăimânți.

Învață de la vultur când simți umerii grei,
Și du-te la furnică să-i vezi povara ei,
Învață de la păsări să fi mereu în zbor,
Învață de la toate că totu-i trecător.

Cules și trimis la redacție de
dl. Cdr (r) Ernest Daisa

Urmaș la comanda VTM 201

Pe vremuri, prin anul 1980, VTM 201 era acostată cu tribordul la cheul S.R.V.R., iar comandantul acesteia Cpt. Lt. Ioan Postică, stătea în ușa comenzii și m-a invitat la bord.

Mi-a vorbit foarte frumos despre nava lui, o vedetă torpiloare mare, cu patru tuburi lanstorpilor, de mare viteză, cu tehnică de ultimă oră ce rezolva „electronic”, „marea problemă a triunghiului de lansare”.

La acea dată nu gândeam că „valurile-vânturile” marinei mă vor duce la Divizionul 93 V.T.M., prima dată în funcție de comandant al secției a III-a (V.T.M. 207; 208; 209) coleg cu Cpt. Rg.III Ioan Postică, comandantul secției a I-a (V.T.M. 201; 202; 203)

Un coleg deosebit, Ioan Postică, m-a ajutat să redevin „marinar” și mai ales inițiat în „tainele” V.T.M. care nu erau puține... și „colac peste pupăză” după circa doi ani, am fost numit comandantul secției I-a și al V.T.M.201 - așa am ajuns unul din urmașii lui Ioan Postică.

Nava a fost un fel de experiment - inițial a avut alimentarea electronică pe curent continuu, iar în lucrările de garanție s-a trecut pe alimentarea cu curent electric alternativ, că nu se mai descurca nimeni de la bord în circuitele electrice, în afară de Ioan Postică - era singurul care mai știa sistemele de alimentare de la bord.

Ioan Postică - OM de suflet, un foarte bun marinar, și-a lăsat amprenta prin profesionalismul de care a dat dovadă asupra multor promoții de ofițeri și maiștri militari care i-au trecut prin mână.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!...

C.Am.Fl.(r) Mircea Neacșu

Vedeta Torpiloare 209

Sursa foto: internet/militaryphotos.net/forum

© ALTĂ DISPARIȚIE DIN MARINA ROMÂNĂ

În data de 13 decembrie 2009, a dispărut dintre noi cel mai în vârstă maistru militar. La vârsta de 102 ani **domnul Gheorghe Bucur- maistru militar principal** (r) ne-a părăsit. S-a născut în data de 18 aprilie 1907 în județul Călărași. În anul 1920 a intrat la Școala de copii de marină, iar după 3 ani s-a înscris la Școala de Maiștrii de Marină pe care a absolvit-o în anul 1926 la specialitatea „torpilor”. După absolvire a fost îmbarcat pe distrugătorul Ferdinand. În anul 1935 a plecat în Italia unde s-a specializat în arma „torpile”. A fost șef al atelierului de pregătire a torpilelor din portul Constanța.

Sursa foto: Libertatea

În anul 1950 a plecat din Marina Militară și s-a îmbarcat în marina civilă ca ofițer de punte la bordul navei Transilvania cu care a navigat timp de 5 ani. În anul 2007, Statul Major al Forțelor Navale împreună cu Liga Maiștrilor Militari de Marină l-au omagiat pe **veteranul de război - Maistrul Militar Gheorghe Bucur** cu ocazia împlinirii a 100 de ani, prin organizarea unei ample ceremonii la Cercul Militar Constanța. Cu ocazia împlinirii a 100 de ani de la înființarea Corpului Maiștrilor Militari de Marină, în data de 6 mai 2009, în semn de

prețuire și respect i-au fost conferite domnului maistru militar Gheorghe Bucur : *Emblema de Onoare a Statului Major General, Medalia Jubiliară și Diploma de Recunoștință a Ligii Maiștrilor Militari de Marină*. Domnul Gheorghe Bucur a fondat Cercul Maiștrilor Militari din Divizia de Mare.

Colegiul de redacție transmite sincere condoleanțe familiilor îndoliate.

Dumnezeu să-i odihnească în pace !

**Așteptăm în continuare: propunerile, sugestiile și articolele dumneavoastră
Pentru relații : Tel: 021-319.61.05 Nicolai Stănculescu sau Florin Gusman**